

Willen de Vlamingen een spaarpot hebben om de kosten van de vergrijzing op te vangen?

De vergoedingen voor werkloosheid zijn hoog t.o.v. de laagste inkomens van de mensen die werken. Of omgekeerd. Dit is zo door de sociale partners overeengekomen. Evenals het feit dat de werkloosheidsvergoedingen in België (enig land in de wereld) onbeperkt zijn in de tijd.

Het bedrag dat de Vlamingen in de pot van de Sociale Zekerheid storten is veel groter dan het bedrag dat zij in de vorm van sociale uitkeringen ontvangen. In totaal is het verschil 4 miljard euro per jaar.

In 2007 bedroeg het verschil in de sector van de Werkloosheid 1,3 miljard euro. Dit hoeft niet te verbazen als men weet dat er per 100 werkenden (arbeiders plus bedienden) in de private sector in Vlaanderen 9 werklozen zijn; in Wallonië 23 en in Brussel 32

Wat hadden wij met de overschotten in de werkloosheid kunnen doen indien de verzekering tegen werkloosheid gedurende de laatste twintig jaren was gesplitst geweest? (1) Wij hadden in Vlaanderen over een Goudfonds kunnen beschikken met 20 miljard euro als reserve om de kosten van de vergrijzing op te vangen.

Te vergelijken met 14,7 miljard euro in het Zilverfonds voor heel België. Maar het verschil is nog schandalig veel groter. In het Vlaams Goudfonds zou echt geld gezeten hebben. Ter beschikking om de komende toenemende lasten van pensioenen en ziekteverzekering te betalen. In het Zilverfonds zit alleen maar vals geld, gebakken lucht, een belofte die alleen kan betaald worden met geld uit de toekomstige belastingen. Dus ten laste van de jongere generatie.

De herhaalde kritiek van de internationale instellingen gedurende de laatste jaren en het vernietigende rapport van het Federale Planbureau van eind februari bevestigen onze stelling. De onverantwoorde en de onverantwoordelijke politiek van de Vlaamse politieke partijen en sociale partners zal de Vlamingen nu duur te staan komen.

Natuurlijk hadden de overschotten ook, geheel of gedeeltelijk, op andere manieren kunnen besteed worden. Bijvoorbeeld aan vermindering van de arbeidskosten of aan de opleiding van werklozen tot knelpuntenberoepen.

Het is echter niet aan ons, maar aan de politici, om keuzes te maken.

Of vinden de Vlamingen dit niet belangrijk? Liggen ze er niet van wakker? Zijn dit geen echte problemen? Zijn dit maar borrelhapjes? Of zijn dit maar symbolen? Wie heeft het hen al gevraagd?

De transfers bestaan al meer dan 30 jaar en zullen ook in de komende tientallen jaren blijven bestaan. Wij ijveren al jaren voor een splitsing van de Sociale Zekerheid. Wij doen dit op basis van ernstige argumenten, voorwaarden voor goed bestuur en onafhankelijk van iedere politieke partij. En vooral omdat wij bekommerd zijn om de sociale en materiële belangen van alle Vlamingen.